

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120010737
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1120010737.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Petra Šamka a Mgr. Marcely Kosovej, v trestnej veci obžalovaného D. J., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo 06.08.2020 sp. zn. OT/49/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. novembra 2020 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného: D. J., nar. XX.XX.XXXX v B. sa z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. OT/49/2020 zo 06.08.2020 bol obžalovaný D. J. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. e) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 122 ods. 2 písm. b) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 19. júna 2020 v čase okolo 17:15 hod. v Bratislave na M. P. č. XX po predchádzajúcom upozornení Ing. L. W. na jeho hlučné správanie sa jej začal verejne vyhrážať zbitím a zabitím, konkrétne jej adresoval slová „počkej veď ja Vás zabijem, budem Ťa bit“ a následne kúsok od terasy ich reštaurácie si vyzliekol vrchnú časť oblečenia, agresívne sa napínal a ukazoval holú hruď, akoby napínal svaly, čím u Ing. L. W. vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie, pričom tak konal pred manželom poškodenej a ďalšími tromi osobami vykonávajúcimi práce na blízkej terase;

a za to bol odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m/Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. k trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 62 ods. 1, ods. 2 (Tr. zák.) súd obžalovanému uložil trest zákazu pobytu na území Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy na dobu 4 roky.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote od oznámenia rozsudku, podal odvolanie obžalovaný a to proti výroku o vine a treste.

V písomnom odôvodnení odvolania, prostredníctvom obhajcu uviedol, že namieta porušenie práva na obhajobu v prípravnom konaní, keď z obsahu zápisnice o výsluchu obvineného z 19.06.2020 vyplýva, že obžalovaný vyhlasuje, že právo na záverečné preštudovanie spisu berie na vedomie a záverečného preštudovania spisu sa nechce zúčastniť, ktoré vyhlásenie mal uskutočniť 19.06.2020 pred výsluchmi svedkov a poškodenej, ktoré sa uskutočnili 20.06.2020. Argumentoval, že z § 208 ods. 1 Tr. por. je zrejmé, že obvinený sa môže účinne vzdať práva na preštudovanie spisu až v čase, kedy policajti považuje vyšetrowanie alebo skrátené vyšetrowanie za skončené, ale v predmetnej veci táto skutočnosť nastala zjavne v čase pred skončením vyšetrowania, toto vzdanie sa práva je právne neúčinné a skôr odôvodňovalo postup súdu podľa § 241 ods.1 písm. f) Tr. por. V zhode so svojim postojom v konaní pred prvostupňovým súdom, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba nespáchal a nevyhrážal sa

zabitím poškodenej ani svedkovi J. W., pričom pred prvostupňovým súdom navrhol zabezpečiť kamerový záznam, ktorý monitoruje verejné priestranstvo, kde sa mal stať skutok a rovnako navrhol vykonanie dôkazu výsluchom svedka U. R., ale súd podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať uvedené dôkazy. S uvedeným postupom súdu nesúhlasí s poukazom na skutočnosť, že práve zabezpečený kamerový záznam by v plnom rozsahu zachytil celkový priebeh skutkového deja, konanie obžalovaného a poškodenej na verejnom priestranstve. Záznam na č.l. 36 nepreukazuje nijakým spôsobom, že by sa mal stať skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba a má za to, že ním navrhnuté dôkazy sa týkali okolností podstatných pre rozhodnutie a preto súd postupoval v rozpore s § 272 ods.3 Tr. por. Poukázal aj na skutočnosť, že z výrokovvej vety o vine vyplýva, že mal konať pred manželom poškodenej a ďalšími tromi osobami vykonávajúcimi práce na blízkej terase a vzhľadom na výpoveď svedka L. L. z 20.06.2020, ktorý uviedol, že práce na terase uskutočňovali s U. R.. Jednalo sa teda o dve osoby a nie tri, tak, ako je to uvedené vo výroku o vine, pričom U. R. nebol vypočutý ako svedok a teda nie je objektívne verifikované, či bol prítomný pri celom skutku, jeho vnímanie celého skutkového deja, t.j. že videl a počul to isté, čo ostatní svedkovia a poškodená. K výroku o treste namietal, že je neprimerane prísny, plní výlučne represívny účel vo vzťahu k nemu a navrhol preto zrušiť prvostupňový rozsudok, z dôvodu § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. a vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa vykonalo v zmysle § 294 ods.1, ods. 2 Tr. por., za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti poškodenej Ing. L. W., v konečnom návrhu obhajca obžalovaného poukázal na písomné dôvody odvolania a navrhol prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Prokurátorka krajskej prokuratúry navrhla postup podľa § 319 Tr. por. a odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný D. J. právom posledného slova uviedol, že popiera spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu a namieta, že nebol zabezpečený kamerový záznam z verejného priestranstva, poukázal na rozpory vo výpovedi svedka W., ako aj vzhľadom na výpoveď poškodenej W. a aj na nezrovnalosti v súvislosti s oznamovaním pánom W., že „.....neznámy páchatel“, pričom neskôr sa vyjadroval „D.“. Záverom založil do spisu odpoveď GP SR na jeho procesné námietky a nakoniec sa pridržiaval písomných dôvodov odvolania a žiadal prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 ods. 1 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, vzhľadom na správnosť a zákonnosť napadnutého prvostupňového rozsudku.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízieho princípu, determinovaný uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania, avšak takéto chyby v danom prípade zistené neboli.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného D. J. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Krajský súd si osvojuje skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku poškodenú Ing. L. W. 19. 06. 2020 okolo 17:15 hod. na Námestí SNP č. 19 v Q., po predchádzajúcom jej upozornení na jeho hlučné správanie, sa jej začal verejne vyhrážať zbitím a zabitím, konkrétne jej adresoval slová „počkaj veď ja Vás zabijem, budem Ťa biť“ a následne kúsok od terasy ich reštaurácie si vyzliekol vrchnú časť oblečenia, agresívne sa napínal a ukazoval holú hrud', akoby napínal svaly, čím u poškodenej vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie, pričom tak konal pred nielen pred manželom poškodenej, ale aj ďalšími tromi osobami vykonávajúcimi práce na blízkej terase.

Podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. e/ Tr. zák sa dopustí ten, kto sa inému vyhráža smrťou, ťažkou ujmu na zdraví alebo inou ťažkou ujmu takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok, ak spácha čin uvedený v odseku 1 verejne, potrestá sa páchatel odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky. Podľa § 122 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. je trestný čin spáchaný verejne, ak je spáchaný pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

V odôvodnení prvostupňový súd na vykonané dokazovanie výsluchmi obžalovaného, ktorý vyhlásil, že je nevinný, poškodenej Ing. L. W., svedka J. W., prečítaním zápisnice o výsluchu svedka L. L., prečítaním listinných dôkazov, zápisnice o vydaní veci, opisu kamerového záznamu, záznamu o telefonickom oznámení, ako aj lustráciami na obžalovaného s tým, že po ich vyhodnotení jednotlivo i v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako to predpokladá § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom vychádzajúc z trestnoprávne relevantných zásad dôkazného konania, dospel k záveru, že skutok, ktorý je v predmetnej trestnej veci obžalovanému kladený za vinu, sa stal, napĺňa všetky zákonné znaky trestného činu ~ prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. e) Tr. zák. s poukazom na § 122 ods. 2 písm. b) Tr. zák. a že tento skutok spáchal práve obžalovaný D.. Poukázal na obhajobu obžalovaného, keď svoju vinu za spáchaný skutok popieral, že v ten deň prišiel za poškodenu s tým, že nech sa starajú o svoje záhradky, nakoľko je to nebezpečné z dôvodu, že tam chodia rýchlo kolobežky a môžu ublížiť malým deťom a keď následne prišiel slušne za pánom W., ktorý mu uviedol, že nech počká, že telefonuje a potom ho odstrčil so slovami „ty žobrák“, odišiel s tým, že ho chytil hnev, vyzliekol si tričko a ukázal na svoje tetovanie s otázkou, či je toto problém. Odkedy poukázal na to, že z uvedenej budovy padajú škridle, odvtedy má problémy s rodinou poškodenej, snažia sa mu robiť zle a volajú na neho policajtov, že ide o obdobie asi 3 mesiacov a pán W. ho stále prenasleduje, fotí ho a snaží sa ho vyprovokovať. Vôbec sa nikomu nevyhrážal, skutok sa nestal a určite sa nevyjadril tak, že by sa poškodenej vyhrážal

zabitím alebo zbitím, pričom poškodená bola od neho vzdialená asi 10-12 metrov, pán W. bol vedľa nej, pričom k nemu bol otočený chrbtom a celý čas telefonoval a aj svedok, ktorý zhotovoval terasu, stál niekde pri nich. V čase spáchania skutku alkohol nepožil a ani niekoľko hodín predtým, ale potvrdil, že vo všeobecnosti sa na uvedenom mieste zdržuje a požíva tam alkoholické nápoje a od začiatku problémov s uvedenou rodinou, zdržiaval sa tam denne a občas požíval aj alkohol. Podľa súdu, vina obžalovaného je preukázaná výpoveďami poškodenej Ing. L. W., J. W. a L. L., ktorí podrobne a vo vzájomnej obsahovej zhode popísali konanie obžalovaného. Vo vzťahu k týmto svedkom súd nezistil žiadnu skutočnosť, pre ktorú by bolo možné, čo i len v minimálnej miere, uvažovať o tom, že by nevypovedali ohľadne skutku pravdivo tak, ako ho vnímali vlastnými zmyslami a vystavili sa tak riziku trestného stíhania za trestný čin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 Trestného zákona, resp. aj za trestný čin krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona. Poškodená Ing. L. W. presvedčivo a hodnoverne popísala, ako najprv okolo 17:00 hod. slušne upozornila obžalovaného na jeho nevhodné správanie s tým, že ak neprestane, zavolá políciu, na čo obžalovaný začal vykrikovať ešte viac, začal vulgárne nadávať a začal na ňu kričať „počkaj, veď ja ťa zabijem, budem ťa biť“ a ešte jej kričal niečo o jej lebke. Následne si vyzliekol vrchnú časť oblečenia, agresívne sa napínal a ukazoval holú hrud' a vyzeralo to, akoby napínal svaly. Po tomto sa ona začala báť, že jej ublíži, nakoľko sa na danom mieste nachádza každý deň a on ju podľa výzoru pozná, pričom v tomto prípade nadobudla strach aj preto, že sa obžalovaný predtým vyhrážal aj jej dcére. Vo vzťahu k vzdialenosti medzi ňou a obžalovaným uviedla, že obžalovaný bol od nej asi 5 - 6 metrov, pričom tam boli aj traja pracovníci, ktorí budovali terasu, jej manžel a iní ľudia. V zhode s výpoveďou poškodenej boli aj vyjadrenia svedkov J. a L. L., keď svedok W. uviedol, že obžalovaný bol v deň skutku v čase okolo 17:00 hod. hlučný a vulgárny, pričom po tom, čo ho jeho manželka - poškodená, upozornila na jeho správanie, sa jeho ataky a výrazy začali stupňovať a skončilo to tak, že na adresu poškodenej uviedol „zbijem ťa a zabijem ťa“. Rovnako vypovedal aj svedok L. L., ktorý uviedol, že v uvedený deň v čase okolo 17:00 hod. prechádzal okolo obžalovaný, ktorý vykrikoval po námestí, pričom poškodená ho slušne upozornila, aby nekričal, že obťažuje zákazníkov. Po tomto upozornení obžalovaný začal kričať ešte viac, pričom sa zamerl na poškodenú, na ktorú následne začal kričať „ja si ťa počkám, ja ťa zbijem, ja ťa zabijem!“ a že poškodená následne pôsobila dosť rozrušené. Do kontextu týchto svedeckých výpovedí zapadá aj obrazový záznam zachytávajúci správanie obžalovaného v danom čase, kedy si vyzliekol tričko a ktoré zodpovedá tomu, čo uviedla poškodená a hoci tento záznam nezachytáva samotné vyhrážky obžalovaného na adresu poškodenej, čo inak poškodená logicky vysvetlila tým, že obžalovaného začala nahrávať až následne po týchto vyhrážkach, obsah záznamu je v zhode s tým, čo uviedla a teda aj z tohto hľadiska niet žiadneho dôvodu usudzovať na to, že by poškodená mala tendenciu obžalovanému bezdôvodne priťažovať a nevypovedať pravdivo ohľadne obžalovaným vyslovených vyhrážkach. Súd reagoval aj na námietku obžalovaného, ohľadne rozporu vo výpovedi svedka L. L. v tom smere, že ak nevedel uviesť, čo konkrétne poškodená povedala obžalovanému, ako mohol počuť vyhrážky obžalovaného, súd poznamenáva, že všetci svedkovia poukázali na to, že po upozornení obžalovaného zo strany poškodenej začal obžalovaný kričať ešte viac, z čoho evidentne vyplýva následná, oveľa väčšia intenzita verbálneho prejavu obžalovaného, ktorej obsah tak logicky mohol byť zrozumiteľnejší nielen pre samotného svedka, ale aj inú, inak nezainteresovanú osobu, ktorá predtým uskutočnený prejav poškodenej nemusela zachytiť vôbec. S poukazom na uznané právne posúdenie konania obžalovaného, súd uviedol, že určitá vyhrážka (smrťou, ťažkou ujmu na zdraví alebo inou ťažkou ujmu) sa vždy musí posudzovať nie vo všeobecnej rovine, ale individuálne v rámci konkrétnej veci, pričom je potrebné vychádzať z kontextu všetkých do úvahy prichádzajúcich okolností danej konkrétnej situácie. Vychádzajúc z uvedeného mal súd za to, že obžalovaným vyslovené vyhrážky boli spôsobilé vyvolať dôvodnú obavu predpokladanú v § 360 Tr. zák., nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný sa do sporu s poškodenou a členmi jej rodiny dostal opakovane. Poškodená už v minulosti volala na obžalovaného políciu, pričom napriek tomu, že aj v zmysle vyjadrenia obžalovaného mal mať s rodinou poškodenej problémy po dobu cca 3 mesiace, opakovane takmer na dennej báze sa obžalovaný dostavoval na dané miesto, kde mala rodina poškodenej prevádzku a kde okrem toho popíjal alkohol, ktorý zjavne potencioval jeho agresívne správanie. Z vyjadrení poškodenej, ako aj z ostatnej časti spisu vyplýva, že obžalovaný sa mal v nejakej rovine vyhrážať aj dcére poškodenej. Z uvedených hľadísk teda učinil prvostupňový súd nepochybný záver, že obžalovaným vyslovené vyhrážky boli v plnej miere spôsobilé vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu. V súvislosti s kvalifikovaným právnym posúdením konania obžalovaného, súd dôvodil, že mal preukázané, že obžalovaný sa stíhaného prečinu dopustil pred viac, ako dvoma súčasne prítomnými osobami a aj naplnenie materiálneho znaku stíhaného prečinu v zmysle § 10 odsek 2 Trestného zákona (závažnosť činu), vychádzajúc zo všetkých kritérií obsiahnutých v tomto ustanovení (spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku, ktoré sú z hľadiska

ich obsahu určované všetkými už vyššie uvedenými skutočnosťami), keď dospel súd k záveru, že konkrétny stupeň závažnosti činu je rozhodne vyšší než nepatrný. Vzhľadom na všetky preukázané skutočnosti a celkový kontext, v akom obžalovaný vyhrážky vo vzťahu k poškodenej vyslovil mal za nepochybné, že konkrétna závažnosť obžalovaným spáchaného prečinu je zhodná so závažnosťou typovou, vyjadrenou samou skutkovou podstatou tohto trestného činu, ktorá tak nevyhnutne vyžaduje vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti.

Správne postupoval súd I. stupňa, keď neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaného, s poukazom na usvedčujúce výpovede poškodenej Ing. W., ktorá podrobne popísala po tom, že ako slušne upozornila obžalovaného na jeho nevhodné správanie (vykrikovanie, požívanie alkoholu na verejnom priestranstve), ktoré sa opakovalo už viackrát pred tým, keď opakovane volala na neho políciu a že ak neprestane kričať, zavolá políciu, na čo obžalovaný začal vykrikovať ešte viac, začal jej vulgárne nadávať a začal na ňu kričať, že ju zabije a bude biť, následne začal aj agresívnym spôsobom napínať a ukazovať holiu hrud', pričom poškodená dostala strach pred obžalovaným, že jej ublíži, práve aj z dôvodu predchádzajúcich jej upozorneniach obžalovaného na nevhodné správanie, nakoľko tento sa nachádzal pred ich prevádzkou a terasami takmer každý deň, obžalovaný ju poznal a mal sa dokonca vyhrážať aj jej dcére. Výpovedi poškodenej korešpondovali aj výpovede svedkov J. W. a L. L., ktorí zhodne popísali správanie a vyhrážky na adresu poškodenej v rozhodný deň a najmä potvrdili, ako sa jej vyhrážal, že ju zbije a zabije a že poškodená mala strach, resp. dôvodné obavy z uvedených vyhrážok. Aj podľa odvolacieho súdu bol obžalovaný usvedčený nielen vyššie uvedenými výpoveďami poškodenej a svedkov, ale aj na základe listinného a dokumentačného materiálu tak, ako to správne odôvodnil prvostupňový súd.

Súd I. stupňa preto správne ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne usvedčujú obžalovaného. Odvolací súd sa preto plne stotožňuje s výrokom o vine obžalovaného tak, ako ho ustálil prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa prvostupňový súd vysporiadal aj s obhajobou obžalovaného, ktorý tvrdil, že žiadneho nebezpečného vyhrážania voči poškodenej sa nikdy nedopustil a ako sa súd vysporiadal s jeho obhajobnými tvrdeniami.

Odvolací súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, keďže zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi nepochybne preukázané, že obžalovaný sa vyhrážal smrťou a ťažkou ujmu na zdraví takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej, pričom taký čin spáchal verejne, nakoľko sa skutku dopustil pred súčasne prítomnými viac, ako dvomi osobami, teda minimálne tromi. Preto správne postupoval prvostupňový súd, keď uznal obžalovaného vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. e) Tr. zák. pre naplnenie všetkých obligatórnych znakov tejto skutkovej podstaty, po stránke subjektívnej aj objektívnej.

K odvolacím námietkam obžalovaného treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho obranné tvrdenia, ale už v priebehu konania opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom podrobnom a výstižnom odôvodnení. Preto aj odvolací súd považuje úvahy okresného súdu v tomto ohľade za správne a presvedčivé.

Podstata odvolania obžalovaného spočívala práve v namietaní nesprávneho vyhodnotenia výpovede poškodenej Ing. W. a vypočutých svedkov. Ani tieto jeho odvolacie námietky súd neakceptoval, nakoľko práve výpovede svedkov J. W. a L. L. potvrdzovali výpovede poškodenej o konkrétnych vyhrážkach obžalovaného voči nej, že ju zabije a zbije, ako aj úradné záznamy polície po oznámení poškodenej z 09.06.2020. Pokiaľ obžalovaný namietal porušenie jeho práva na obhajobu, v súvislosti s právne nulitným jeho vzdaním sa práva na preštudovanie spisového materiálu z 19.06.2020, že na druhý deň sa bude konať oboznamovanie so spisovým materiálom, teda 20.06.2020, v tomto smere obžalovaný prejavil síce vôľu tohto úkonu sa nezúčastniť, ale aj vedel, najneskôr 22.06.2020, pri výsluchu pred prvostupňovým súdom 22.06.2020, že bola na neho podaná obžaloba a aj návrh na jeho vzatie do väzby a aj vydaný trestný rozkaz, voči ktorému aj podal odpor, pričom nevzniesol v tomto smere uvedenú námietku. Napokon vzhľadom na podaný odpor vo veci sa vykonalo kontradiktórne hlavné pojednávanie,

na ktorom boli zákonným spôsobom vykonané dôkazy v nezmenenom rozsahu, ako v prípravnom konaní a dokonca aj pred konaním na odvolacom súde bolo vyhovené jeho žiadosti o preštudovanie spisového materiálu. Preto odvolací súd sa plne stotožňuje s úvahami prvostupňového súdu, pokiaľ odôvodnil jeho obhajobu a aj odvolaciu námietku, že namietaná skutočnosť nemala v nijakom smere zásadný vplyv na možnosť obžalovaného realizovať svoje právo na obhajobu a kedykoľvek aj počas konania na súde sa oboznámiť s obsahom spisu a navrhovať dôkazy. Rovnako sa stotožňuje s postupom okresného súdu, pokiaľ nevyhovel návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovanie výsluchom svedka U. a zabezpečenie kamerových záznamov zachytávajúcich dané priestranstvo, nakoľko ich vykonanie nebolo potrebné z dôvodu, že sa týkajú okolností, ktoré mal súd za preukázané na základe už skôr navrhnutých a vykonaných dôkazov a navyše, kamerový záznam z verejného priestranstva už ani nebolo možné zabezpečiť, vzhľadom na dátum spáchania skutku a uchovávanie kamerových záznamov. Pokiaľ ide o list predložený obžalovaným na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ide o odpoveď prokuratorky GP SR z 03.08.2020, v ktorom reaguje na jeho podnet na prokuratúru, ktorého obsah nie je v súdnom spise a teda nemá žiadnu relevanciu pre rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko v ňom prokuratorka len reaguje na stav konania dovtedy právoplatne neskončeného konania.

Súd prvého stupňa správne postupoval i v časti ustálenia právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného, keď ho kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. e) Tr. zák. s poukazom na § 122 ods. 2 písm. b) Tr. zák., nakoľko naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty uvedeného prečinu po stránke objektívnej i subjektívnej. Odvolací súd sa stotožňuje s prvostupňovým súdom, že z hľadiska subjektívnej stránky v konaní obžalovaného išlo o priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák. tak, ako to správne právne posúdil prvostupňový súd a to aj z pohľadu skúmania tzv. materiálneho korektívu uvedeného prečinu, jeho závažnosti, vychádzajúc zo spôsobu vykonania činu a jeho následku, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku, že konkrétny stupeň závažnosti činu je rozhodne vyšší než nepatrný.

Odvolací súd pritom pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t. j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si aj odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. V tejto časti odvolací súd uzatvára, že v rozhodnutí súdu prvého stupňa o vine obžalovaného nezistil pochybenia, ktoré by boli dôvodom pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa vo výroku o vine.

Za daného stavu odvolanie obžalovaného ohľadom skutkových zistení a právneho posúdenia považoval odvolací súd za nedôvodné, pričom v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie uvedené v prvostupňovom rozsudku.

Nepochybil okresný súd ani pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, ktorý ukladal tak, aby zodpovedal kritériám uvedeným v § 34 ods. 4 Tr. zák. s cieľom splniť účel trestu tak z pohľadu generálnej ako aj individuálnej prevencie. Prvostupňový súd pritom prihliadol na kriminálnu minulosť obžalovaného a možnosti jeho nápravy a prevýchovy. Súd I. stupňa pri ukladaní trestu rešpektoval účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a jeho druh a výmeru určil v súlade s hľadiskami vyjadrenými v § 34 ods. 4 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnúť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnúť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Pri predmetnom prečine podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. stanovuje zákonodarca trestnú sadzbu odňatia slobody 6 mesiacov až na 3 roky. Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, je potrebné vychádzať zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionality trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Okresný súd správne postupoval, keď ukladal trest pri priznaní jednej priťažujúcej okolnosti, podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., nakoľko obžalovaný bol doposiaľ 23 krát súdne trestaný, nielen na území Slovenskej republiky, ale aj vo viacerých štátoch Európskej únie, pričom bol už súdne trestaný aj pre rovnaký prečin nebezpečného vyhrážania, ako v prejednávanom prípade.

Z dôvodu prevahy počtu priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi v pomere 1:0, mu podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. povinne súd zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby § 360 ods. 2 Tr. zák. (6 mesiacov až na 3 roky) o 1/3, čím sa zvýšila dolná hranica trestnej sadzby za uvedený prečin na 16 mesiacov (horná hranica 3 roky ostala nezmenená). Preto okresným súdom uložený 18 mesačný nepodmienečný trest odňatia slobody aj podľa senátu krajského súdu spravodlivo zohľadňuje konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy. Záverom je treba poukázať taktiež na to, že pri prihliadnutí na druh a výmeru trestu pri predchádzajúcich odsúdeniach obžalovaného, ale najmä jeho 32 prejednávaných priestupkoch, možno vyvodiť jednoznačný záver, že spôsob jeho doterajšieho

života a jeho osoba neumožňuje dôvodne sa domnievať, že uloženie prípadného iného druhu trestu by postačovalo na zabezpečenie ochrany spoločnosti a najmä jeho nápravy. Preto okresným súdom uložený druh trestu a jeho výmera sú zákonné a spravodlivé.

Súd I. stupňa postupoval v súlade s § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko bol pred spáchaním žalovanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselnú trestnú činnosť.

Stotožnil sa aj s výrokom o treste zákazu pobytu na území hlavného mesta SR Bratislavy uložený na štyri roky, pre splnenie všetkých zákonných podmienok pre uloženie takéhoto trestu po formálnej aj materiálnej stránke tak, ako to v súlade so zákonom odôvodnil prvostupňový súd, keď podľa § 62 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. trest zákazu pobytu spočíva v tom, že sa odsúdený nesmie po dobu výkonu tohto trestu zdržiavať na určenom mieste alebo v určenom obvode; na prechodný pobyt na takom mieste alebo v takom obvode v nevyhnutnej osobnej veci sa vyžaduje povolenie a súd môže uložiť trest zákazu pobytu na jeden rok až päť rokov za úmyselný trestný čin, ak to vyžaduje so zreteľom na doterajší spôsob života páchatela a miesto spáchania činu ochrana verejného poriadku, rodiny, zdravia, mravnosti alebo majetku a trest zákazu pobytu sa nemôže vzťahovať na miesto alebo obvod, v ktorom má páchatel trvalý pobyt. Obžalovaný trvalý ani prechodný pobyt na území mesta Bratislavy nemá, nemá tu žiadne rodinné ani pracovné väzby, v podstate je bezdomovcom, pričom práve 29 z vyššie uvedeného počtu spáchaných priestupkov obžalovaný spáchal na území hlavného mesta SR Bratislavy.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil žiadny zákonný dôvod pre zrušenie a zmenu prvostupňového rozsudku, odvolanie obžalovaného D., ako nedôvodné v zmysle § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.